

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 422/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **IDAX s.r.o.**, A. Hlinku 2330/2, Zvolen, IČO 44 065 329, zastúpenej Hriadel-Heger & Partners s.r.o., Železničiarska 3191/18, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obdo/39/2023 z 29. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým okrem iného odmietol dovolanie sťažovateľky (výrok IV), ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že žalobca [REDACTED] sa žalobou podanou na Okresný súd Zvolen domáhal od sťažovateľky zaplata 432,43 eur s príslušenstvom, odôvodnenou tým, že sťažovateľka sa v kúpnej zmluve zaviazala pomernou časťou podieľať na údržbe prístupových komunikácií z titulu vecného bremena (práva prechodu a prejazdu). Okresný súd v poradí druhým rozsudkom sp. zn. 13Cb/15/2018 z 28. júla 2022 rozhodol tak, že sťažovateľka je povinná zaplatiť žalobcovi 144 eur s prísl., v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, a žalobcovi uložil nahradiť sťažovateľke trovy konania v rozsahu 34 %. Na základe odvolaní žalobcu aj sťažovateľky Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 43Cob/104/2022-809 zo 16. februára 2023 zmenil rozsudok okresného súdu tak, že upravil priznanú sumu plnenia na 140,71 eur a rozsah nároku na náhradu trov konania na 34,92 %. Stranám nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Proti rozsudku krajského soudu podali dovolania žalobca aj sťažovateľka. Najvyšší súd napadnutým uznesením zrušil rozsudok krajského soudu vo výroku I v časti, v ktorej zamietol žalobu, vo výroku II o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania a vo výroku III o nepriznaní nároku na náhradu trov odvolacieho konania. V rozsahu zrušenia vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, zrušil uznesenia okresného soudu o výške náhrady trov konania a dovolanie sťažovateľky odmietol (výrok IV). Identifikoval nesprávny procesný postup krajského soudu (namietaný žalobcom), ktorý vychádzal pri svojom závere z nových skutkových zistení, ktoré neboli predmetom dokazovania pred okresným súdom, ku ktorým sa sporové strany nemohli vyjadriť ani navrhovať dôkazy, odôvodnenie rozsudku považoval v časti za nelogické. Naopak, dovolanie sťažovateľky, v ktorom namietala procesnú vadu spočívajúcu v neoboznámení sa so všetkými vykonanými dôkazmi z dôvodu ich nezažurnalizovania do spisu okresným súdom, považoval za neprípustné. Námietku chýbajúcich listinných dôkazov neuplatnila v odvolacom konaní. Jedna z listín, znalecký posudok, sa v spise nachádza na č. l. 86. Z toho, že dovolanie sťažovateľky obsahuje zhrnutie skutkovej situácie a spolu s ním predložila aj listinné dôkazy, s ktorými sa má najvyšší súd oboznámiť, najvyšší súd vyvodil, že svojím dovolaním namieta nesprávne skutkové zistenia.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentuje tým, že na pojednávaní konanom 30. júna 2022 predložila listinné dôkazy, ktoré neboli okresným súdom zažurnalizované do spisu. Zo zvukovej nahrávky z pojednávania je zrejmé, že okresný súd dôkazy prijal a krátkou cestou s nimi oboznámil žalobcu. Absenciu predmetných listinných dôkazov v spise zistila až 3. marca 2023, teda po vyhlásení rozsudku krajského soudu, preto sa nemožno stotožniť s argumentáciou najvyššieho soudu, že jej námietka nebola vznesená v odvolacom konaní. Podľa jej názoru nemožno od strany sporu žiadať, aby po každom pojednávaní sama nahliadala do súdneho spisu. Okresný súd listinné dôkazy nielenže nezaložil a nezažurnalizoval v súdnom spise, ale ani sa s nimi nevysporiadal ani ich nevyhodnotil.

5. Sťažovateľka k ústavnej sťažnosti pripojila prílohy, predmetné listinné dôkazy, ako aj zvukovú nahrávku z pojednávania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením najvyššieho soudu vo výroku o odmietnutí dovolania sťažovateľa.

7. Úlohou ústavného soudu bolo posúdiť, či právne závery, ktorými najvyšší súd odôvodnil odmietnutie dovolania sťažovateľky, boli výsledkom ústavne udržateľnej aplikácie noriem procesného práva najvyšším súdom v súlade s označenými článkami ústavy a dohovoru.

8. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho soudu ústavne konformným spôsobom vymedzovať prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade

je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale i formalistická a aby bola čo najústálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (porov. III. ÚS 612/2022, II. ÚS 623/2024, I. ÚS 54/2024).

9. Na sťažovateľkinu dovoláciu námietku zakladajúcu podľa jej názoru procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), že krajský súd sa neoboznámil so všetkými vykonanými dôkazmi, keďže okresný súd dôkazy predložené na pojednávaní 30. júna 2022 nezažurnalizoval do spisu, reagoval najvyšší súd v bode 18. a nasl. napadnutého uznesenia tým, že túto námietku neuplatnila v odvolacom konaní (v ktorom namietala výlučne to, že okresný súd v zápisnici z predmetného pojednávania nezohľadnil jej tvrdenia o vystavení faktúr v rozpore s daňovými predpismi), preto sa ňou nemohol zaoberať.

10. V prvom rade je potrebné uviesť, že prezentovaný záver najvyššieho súdu je v súlade s jeho praxou, v zmysle ktorej by nedávalo žiaden rozumný zmysel, aby podstatné argumenty a návrhy, ktoré mohol (a mal) dovolateľ uplatniť už v predchádzajúcom odvolacom konaní, predkladal až dovolaciemu súdu. Takto by totiž nastala celkom absurdná situácia, keď by najvyšší súd preskúmaval rozsudok odvolacieho súdu (teda jeho „zákonnú správnosť a spravodlivosť“), hoci by však tento odvolací súd nemal žiaden dôvod, pre ktorý by sa mohol (a mal) zaoberať určitou argumentáciou, ktorá mu nebola známa (zrejme), pretože ju dovolateľ nepoužil a „vyčkal“ by s ňou až na konanie pred dovolacím súdom. Dovolanie nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne) (porov. 9Cdo/128/2022, tu vo vzťahu k neprávnomu právnomu posúdeniu).

11. Sťažovateľka správne uvádza, že nemožno požadovať, aby strana sporu po každom pojednávaní nahliadala do súdneho spisu. Sama však v ústavnej sťažnosti namieta, že okresný súd listinné dôkazy nie len že nezložil a nezažurnalizoval v súdnom spise, ale ani sa s nimi nevysporiadal ani ich nevyhodnotil. Uvedenú skutočnosť však mohla sťažovateľka zistiť aj z odôvodnenia samotného rozsudku okresného súdu sp. zn. 13Cb/15/2018 z 28. júla 2022 (s ktorým sa ústavný súd oboznámil prostredníctvom www.justice.gov.sk, keďže rovnako ako napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ani rozsudok okresného súdu nebol prílohou ústavnej sťažnosti sťažovateľky), z ktorého je zrejmé, z ktorých dôkazov okresný súd vychádzal, resp. ktoré dôkazy a ako vyhodnotil. Uvedené v spojení so znením § 365 CSP indikuje existenciu reálnej možnosti sťažovateľky zahrnúť do svojho odvolania aj námietky prednesené v dovolaní, ako aj v ústavnej sťažnosti.

12. Záver o odmietnutí dovolania sťažovateľky najvyšší súd v napadnutom uznesení dostatočne odôvodnil a podľa názoru ústavného súdu nie je ani výsledkom svojvoľnej či formalistickej aplikácie ustanovení Civilného sporového poriadku o prípustnosti dovolania, čo vylučuje možnosť, že by ním mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľkiných základných práv.

13. Za zjavne neopodstatnenú ústavný súd považuje takú sťažnosť, keď uplatnené námietky nie sú spôsobilé spochybníť ústavnosť napadnutých rozhodnutí. Tak je to aj v tomto prípade. Preto ústavnú sťažnosť smerujúcu proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu odmietol

z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. augusta 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu